

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 102/2012-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. mája 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti JUDr. P. P., B., zastúpeného advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. P. S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť JUDr. P. P. trovy konania v sume 269,60 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a šesťdesiat centov) na účet advokátskej kancelárie S., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 102/2012 z 13. marca 2012 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť JUDr. P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011.

K podanej sťažnosti sa vyjadrila podpredsedníčka krajského súdu podaním sp. zn. 3230/2012 z 3. apríla 2012, v ktorom okrem iného uviedla:

«Prípisom zo dňa 26. 03. 2012, som požiadala predsedu správneho senátu „2 S“ o vyjadrenie sa k obsahu sťažnosti...

V tomto vyjadrení predseda senátu „2 S“ poukázal na to, že vo veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 2 S 251/09 sa navrhovateľ (JUDr. P. P.) domáhal, aby súd uložil odporcovi (predsedovi Najvyššieho súdu SR) upustiť od nezákonného zásahu spočívajúceho v nevyplatení odmeny navrhovateľovi vo výške navrhnutej sudcovskou radou Najvyššieho súdu SR dňa 23. 03. 2009 a zároveň mu túto odmenu k životnému jubileu do 3 dní vyplatiť. V súvislosti s daným predmetom súdneho konania predseda senátu uviedol, že v konaní podľa piatej hlavy V. časti O. s. p. o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy rozhoduje súd podľa právneho stavu platného v čase rozhodovania, pričom navrhovateľom tvrdený zásah alebo jeho dôsledky musia v tomto čase trvať alebo musí hroziť ich opakovanie. Vo všeobecnosti je podstatou poskytnutia tohto typu súdnej ochrany

zamedzenie pokračovania v porušovaní práv navrhovateľa a súdny príkaz zasahujúcemu orgánu obnoviť stav pred zásahu, ak je to možné. Súdna ochrana smeruje zásadne do budúcnosti, pričom podmienkou jej poskytnutia je, že nezákonnosť zásahu pokračuje, resp. pretrváva vo svojich dôsledkoch, či hrozí jeho opakovanie. Ak súd zistí, že v čase, keď o návrhu rozhoduje, sa namietaný zásah zákonu neprieči, nemôže návrhu vyhovieť.

Ďalej poukázal na odôvodnenie uznesenia č. k. 2 S 251/09-38, v rámci ktorého sa konštatuje, že senát po preskúmaní veci dospel k záveru, že prijatím zákona č. 33/2011 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 01. 05. 2011 novelizoval zákon č. 385/2000 Z. z., stratil podaný návrh zákonný podklad, pretože ustanovenie § 79 o odmenách sudcov bolo z uvedeného zákona vypustené. Túto skutočnosť vyhodnotil súd ako odpadnutie dôvodov na ďalšie konanie, ktoré stratilo zmysel a objektívne by nemohlo viesť k výsledku, ktorého sa navrhovateľ domáhal. Súd preto bez vyslovenia záveru o zákonnosti či nezákonnosti namietaného zásahu uzavrel, že ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáhal, nemožno v dôsledku uvedenej legislatívnej zmeny navrhovateľovi poskytnúť a konanie podľa § 250v ods. 6 O. s. p. zastavil. Z teoretického hľadiska by navrhované rozhodnutie nemalo zákonnú oporu, bolo by právne nedovolené a priečilo by sa ústavným princípom právneho štátu. Súd sa vyjadril aj k otázke nároku navrhovateľa na odmenu pri dosiahnutí veku 50 rokov, keď konštatoval, že ani podľa právnej úpravy platnej a účinnej do 30. 04. 2011, nemal sudca právny nárok na vyplatenie odmeny, aj keď mu jej priznanie navrhla príslušná sudcovská rada. Vyslovil tiež právny názor na požiadavky vyplývajúce z právneho poriadku SR na odôvodnenie nepriznania navrhovanej odmeny zo strany predsedu súdu. Preto s ohľadom na objektívne právo platné a účinné v čase rozhodovania súdu, nebol dôvod vykonávať akékoľvek dôkazy, pretože žiadne dokazovanie by nemohlo spochybniť fakt, že súd od 01. 05. 2011 nemôže rozhodnúť o tom, že nevyplatením odmeny predseda súdu zasahuje do práv sudcu a nemôže uložiť predsedovi súdu vyplatiť sudcovi akúkoľvek odmenu, pretože súd ako štátny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Súd nakoniec v konaní nevyočul ani samotného žalobcu. Nie však preto, že by nemal v úmysle tak urobiť, ale preto, že na žiadne z nariadených pojednávaní (14. 09. 2011 a 19. 10. 2011) sa navrhovateľ nedostavil. So zreteľom na uvedený obsah vyjadrenia predsedu senátu k podanej sťažnosti uvádzam, že sa s týmto vyjadrením v celom rozsahu stotožňujem.»

Právny zástupca sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním zo 16. apríla 2012, v ktorom uviedol: „Krajský súd v Bratislave sa vo svojom stanovisku zo dňa 03. 04. 2012 v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ nesúhlasí s takouto argumentáciou, ktorú považuje za nesprávnu, a to vzhľadom na detailné dôvody uvedené v sťažnosti podanej Ústavnému súdu... Sťažovateľ v celom rozsahu zotrváva na dôvodoch uvedených v ústavnej sťažnosti.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). V súlade s ustanovením § 157 ods. 2

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj zo spisu krajského súdu sp. zn. 2 S 251/09 ústavný súd zistil tieto skutkové okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodnutí v tejto veci vychádzal:

Dňa 18. decembra 2009 podal sťažovateľ na krajskom súde „žalobu proti nezákonnému zásahu správneho orgánu“ podľa § 250v ods. 1 OSP, v ktorej označil ako žalovaného predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“).

Nezákonný zásah do jeho práv mal spočívať v nevyplatení odmeny sťažovateľovi k životnému jubileu (50 rokov), ktorá bola splatná 7. októbra 2009 na základe návrhu, resp. uznesenia Sudcovskej rady Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „sudcovská rada“) č. 12/2009 z 23. marca 2009, pričom žalovaný svoje rozhodnutie nevyplatiť odmenu odôvodnil až dodatočne na mimoriadnom zasadnutí sudcovskej rady 30. novembra 2009 (ako to vyplýva zo zápisnice sudcovskej rady sp. zn. S Rns 59/2009) týmto konštatovaním: „je pravdou, že zákon umožňuje priznať odmenu sudcovi odmenu pri dosiahnutí životného jubilea, ale považoval za amorálne, aby sudca, ktorý poberal viac rokov plat v priemere 202 000,- Sk mesačne, dostal uvedenú odmenu“ (č. 1. 24 súdneho spisu).

Sťažovateľ svoju žalobu odôvodnil tiež tým, že žalovaný v ďalších štyroch prípadoch na návrh sudcovskej rady (jeho kolegom - sudcom z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorí mali tiež dovŕšiť 50 rokov v roku 2009) odmenu riadne vyplatil podľa vtedy platného § 79 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“). Odôvodnenie nepriznania odmeny bolo oneskorené a nezákonné a iba zdôrazňuje negatívny postoj žalovaného k sťažovateľovi.

Sťažovateľ žiadal, aby krajský súd prikázal žalovanému „*okamžite upustiť od nezákonného zásahu spočívajúceho v nevyplatení odmeny žalobcovi vo výške navrhnutej Sudcovskou radou dňa 23. marca 2009 a to do 3 dní túto odmenu k životnému jubileu žalobcovi vyplatiť*“. Súčasne požadoval, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd výslovne uviedol, že „*konanie žalovaného nemá oporu v právnom poriadku a voči osobe žalobcu je diskriminačné*“.

Z procesných úkonov krajského súdu ďalej ústavný súd zistil, že po podaní žaloby krajský súd 20. januára 2010 vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a 31. augusta 2011 požiadala pracovníčka kancelárie žalovaného o opätovné doručenie žaloby (v spise na č. 1. 28 až 30 sa nachádza vyjadrenie žalovaného z 18. februára 2010 sp. zn. KP 23/2010, na ktorom je pokyn sudcu krajského súdu z „21. 2. 2010“ na jeho doručenie sťažovateľovi, vyjadrenie žalovaného však bolo doručené sťažovateľovi až 22. septembra 2011, na základe ktorého podal svoje stanovisko k vyjadreniu žalovaného sťažovateľ krajskému súdu 17. októbra 2011). Krajský súd uznesením z 19. októbra 2011 konanie zastavil.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti prislúcha kontrola dodržiavania ústavných princípov a ich správnej aplikácie v postupe a rozhodnutiach orgánov verejnej moci (v danom prípade všeobecného súdu v rámci výkonu tzv. správneho súdnictva). V tejto súvislosti ústavný súd nezasahuje do postupov a rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré spĺňajú atribúty zákonnosti a ústavnosti, ale jeho kontrola sa obmedzuje len na posúdenie, či zo skutkových a právnych záverov všeobecného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by znamenala popretie ich účelu, podstaty a zmyslu.

Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 4 OSP súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom... Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

Podľa § 250v ods. 6 OSP súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie...

Podľa ustanovenia § 79 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch platného do 30. apríla 2011 „sudcovi možno priznať odmenu pri dosiahnutí veku 50 rokov“.

Podľa § 79 ods. 3 zákona o sudcoch o priznaní odmeny podľa odseku 1 písm. a)... rozhodne predseda súdu na návrh sudcovskej rady alebo aj bez takéhoto návrhu po predchádzajúcom prerokovaní v sudcovskej rade. Nevyhovenie návrhu na priznanie odmeny predseda súdu v sudcovskej rade odôvodní.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie ústavnosti odmietnutia súdnej ochrany sťažovateľovi pred krajským súdom v dôsledku zastavenia konania o žalobe proti nezákonnému zásahu žalovaného, ktorý mal nastať ešte v roku 2009, teda za platného ustanovenia § 79 zákona o sudcoch.

Krajský súd konanie o žalobe sťažovateľa zastavil po novelizácii zákona o sudcoch vykonanej zákonom č. 33/2011 Z. z, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 33/2011 Z. z.“), v podstate takto:

„Ako bolo naznačené vyššie, novelizáciou zákona č. 385/2000 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. 05. 2011 ustanovenie § 79 z tohto zákona vypustené, čo v praxi znamená, že od uvedeného dňa nemožno priznať a vyplatiť sudcovi žiadnu odmenu. To platí bez ohľadu na to, či navrhovateľom tvrdený zásah bol alebo nebol zo strany odporcu (v postavení orgánu verejnej správy) nezákonným (priečiacim sa antidiskriminačnému zákonu). Súd mal zato, že v dôsledku vyššie uvedenej legislatívnej zmeny odpadli dôvody na ďalšie konanie. Odpadnutie dôvodov videl súd v tom, že pokiaľ zákon č. 385/2000 Z. z. súčinnosťou od 01. 05. 2011 neumožňuje priznať a vyplatiť sudcovi odmenu pri dosiahnutí veku 50 rokov, nie je za daného legislatívneho stavu právne možné rozhodnúť o navrhovateľom uplatnených nárokoch, teda prikázať odporcovi upustiť od zásahu spočívajúceho v nevyplatení odmeny, ani ho zaviazať túto odmenu navrhovateľovi vyplatiť. Preto súd postupoval podľa § 250v ods. 6 O. s. p. a konanie vo veci zastavil.“

Z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd posudzoval žalobu sťažovateľa podanú ešte v roku 2009, nie podľa § 79 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch platného a účinného do 30. apríla 2011 (obsah jeho nároku nepochybne vznikol pred 30. aprílom 2011), ale svoje rozhodnutie založil na existencii novej právnej normy - zákona č. 33/2011 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 1. mája 2011, ktorou bolo ustanovenie § 79 vypustené. Preto z hľadiska rešpektovania základných princípov právneho štátu by bolo neakceptovateľné pripustiť, aby sa nároky sťažovateľa, ktoré vznikli za predchádzajúcej právnej úpravy, riadili novou právnou úpravou, ktorú v čase vzniku nároku poznať nemohol, ak navyše vplyv zmeny právnej úpravy na takéto nároky uplatnené pred jej účinnosťou nebol vyjadrený ani v prechodnom ustanovení nového právneho predpisu.

V posudzovanom prípade v zásade ani krajský súd nemal pochybnosti o tom, že nárok sťažovateľa nepochybne vznikol pred 1. májom 2011, keď citoval vo svojom rozhodnutí ustanovenia § 79 zákona o sudcoch, ale pritom konštatoval to, že žalovaný mal vziať do úvahy „nielen zákon č. 385/2000 Z. z., ale aj pravidlá ustanovené zákonom č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred

diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov...“, a tiež to, že žalovaný „*bol povinný v sudcovskej rade odôvodniť nepriznanie odmeny navrhovateľovi spôsobom, ktorý by vylučoval pochybnosti o dodržaní zásady rovnakého zaobchádzania u všetkých dotknutých sudcov Najvyššieho súdu SR v podobnom postavení...“*.

Odôvodnenie označeného sťažnosťou napádaného uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z čl. 46 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorej je aj s ohľadom na ustanovenie § 157 ods. 2 OSP povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Dôvody uvedené krajským súdom v označenom rozhodnutí si navyše odporujú a nie sú preskúmateľné. Rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania považuje ústavný súd za prejav formalistického prístupu k interpretácii relevantných právnych noriem, ktorý má vo svojich dôsledkoch prvky arbitrárnosti. Právne závery krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska vo vzťahu k sťažovateľovi za veľmi nepresvedčivé, vnútorne rozporné a protirečivé. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie predmetného rozhodnutia krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa a v tomto smere sa ústavný súd stotožňuje aj s názorom sťažovateľa, že „*pod pojmom odpadnutie dôvodov zákonodarca najmä myslel odstránenie samotnej nezákonnosti zásahu ako reakcia dotknutého orgánu verejnej správy na oboznámenie sa s dôvodmi návrhu alebo späťvzatie samotného návrhu...“*, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľa.

Tu je potrebné tiež uviesť, že krajský súd svoje rozhodnutie vydal až v októbri 2011, teda až po takmer dvoch rokoch od podania žaloby, čo ústavný súd považuje tiež za prejav nespravodlivého a liknavého prístupu všeobecného súdu k právam fyzickej osoby, ktorá sa domáhala súdnej ochrany v jej veci.

Ústavný súd z týchto dôvodov považoval jeho rozhodnutie za neústavné a v rozpore s princípom spravodlivosti obsiahnutým v základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu,

a preto konštatoval, že v danom prípade uznesením krajského súdu sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011 o zastavení konania došlo k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím, ústavný súd také rozhodnutie zruší. Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd v bode 1 výroku nálezu vyslovil, že krajský súd uznesením sp. zn. 2 S 251/09 z 19. októbra 2011 porušil základné právo sťažovateľa, namietaný rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku). V rámci tohto konania bude podľa názoru ústavného súdu priestor na to, aby sa krajský súd vyrovnal s ochranou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom v tomto konaní bude krajský súd viazaný záväzným právnym názorom ústavného súdu v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde vysloveným v druhej časti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá predstavovala sumu 763 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia v roku 2012 a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2012 predstavovala 127,17 € a režijný paušál 7,63 €. Úhrada bola teda priznaná v celkovej sume 269,60 €. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2012